

det høje Ting, som jeg ved ville sætte pris på det, vil jeg dog fremføre mit yndlingscitat fra hr. Anders Fogh Rasmussens bog. Hr. Anders Fogh Rasmussen skriver:

»Mit udgangspunkt er menneskets naturlige rettigheder, som er absolutte og ukrænkelige: retten til liv, frihed og ejendom. Intet menneske må krænke noget andet menneskes frihedsrettigheder.«

I denne udtalelse af hr. Anders Fogh Rasmussen mangler jo totalt hensyn til begreber som ansvar, fællesskab og samfund, noget, som vi andre lægger meget vægt på. Men det var måske heller ikke det, som var politikken for VKZ, og ikke det, som var udgangspunktet for det systemskifte, som hr. Hans Engell så meget efterlyste i et berømt dobbeltinterview med Fremskridtspartiets tidligere leder.

Hr. Hans Engell har jo i øvrigt selv under valgkampen været ude med forslag, som vi fra radikal side aldeles måtte tage afstand fra, nemlig forslag om at forgribe sig på ulandsmidlerne for at pleje danske særinteresser. Det er ikke en politik, som Det Radikale Venstre kan gå ind for.

Endelig har vi tidligere i dag allerede så småt drøftet spørgsmålet om EU-politikken, spørgsmålet om borgfred og det forslag, som kom fra Venstres landsmøde om, at man i de politiske drøftelser så at sige skulle udelade den del af det politiske spektrum, som havde sagt nej ved folkeafstemningerne.

»Grib chancen!« sagde Peter Wivel, og det kan jeg da kun give ham så evig ret i. Det er, hvad vi fra regeringens side og i Det Radikale Venstre i høj grad opfordrer Venstre og De Konservative til. Og det er jo også det, som vi ser positivt på efter dagens debat.

Jeg synes, der har været gode takter. Jeg bed ikke mindst mærke i det, hr. Hans Engell sagde om, at det næstbedste er indflydelse på regeringen. Det peger i den rigtige retning. Den politiske hverdag vil vise, om det er det, vi opnår i fællesskab her i folketingssalen. I hvert fald må man sige, at regeringens grundlag og statsministerens tale i høj grad lægger en økonomisk kurs, som burde været noget, Venstre og De Konservative ville sætte pris på, og som visse andre partier i dette Ting måske ville synes var for konservativ. Men vi er ikke kedede af, at der på det punkt er en støt konservativ kurs, hvor man holder væksten i udgifterne nede, hvor man sikrer, at der ikke opstår flaskehalse, og hvor man sørger for at få has på budgetunderskuddet. Det

kan godt være, at den hånd, der hviler på det økonomiske ror, ikke er vant til at svinge fiskestænger eller lignende ting, men jeg kan garantere for, at det er en fast hånd.

Regeringens åbningstale er som sagt én stor invitation til samarbejde, men det er vel at mærke et samarbejde med alle Folketingets partier. Det synes jeg er vigtigt at understrege. Vi opfatter det fra radikal side som et ønske om en socialliberal kurs på midten af banen i dansk politik.

Det er klart, at det, regeringen står over for, og som Det Radikale Venstre lægger vægt på, er nødvendige forandringer i den kommende tid. Vi har en velfærdsmodel, som er presset, som trænger til at blive set efter i sømmene og få nye muligheder for at fungere.

Vi har miljøproblemer, som enhver må være opmærksom på, og som enhver kan se. Derfor har regeringen også lagt op til den grønne linje. Vi har et krav om internationalisering, som gennemsyrrer hele det danske samfund. Hvis vi skal indfri de krav om forandringer, er det vigtigt, at det sker i fællesskab. Fællesskab og forandring er det, Det Radikale Venstre lægger vægt på, i modsætning til det man kunne komme ud for, nemlig frygt for forandring. Hvis vi ikke i dette Folketing er i stand til at fjerne frykten for forandring, går det danske samfund i stå.

Derfor er det så utrolig vigtigt, at vi får gjort op med det, jeg vil kalde bekvem egoisme, får gjort op med sig selv nok-mentaliteten, både når det gælder det hjemlige, men så sandelig også, når det gælder internationalt. Det er den eneste vej til at undgå frykten for forandring: at lægge vægten på fællesskabet.

Der er naturligvis en række områder, som Det Radikale Venstre specielt vil lægge vægt på. For os er det afgørende, at vi bevarer den sunde økonomi, samtidig med at vi får en tiltrængt demokratisering af nogle af vores økonomiske institutioner. Jeg tænker her ikke mindst på de store fonde. Vi har også brug for, at velfærdsmodellen moderniseres, at det bliver velfærd under ansvar og et velfærd, hvor systemerne ikke får lov til at pacificere den enkelte, samtidig med at vi bevarer det fælles ansvar for mennesker med behov for hjælp.

Vi har i et samfund under forandring brug for en frisindet og principfast retspolitik, hvor den enkeltes og ikke kun danskernes rettigheder forsvares.

Vi har brug for den grønne linje. De udfordringer, der er for miljøet såvel nationalt som globalt, er åbenbare. Ikke tilfældigt hedder re-